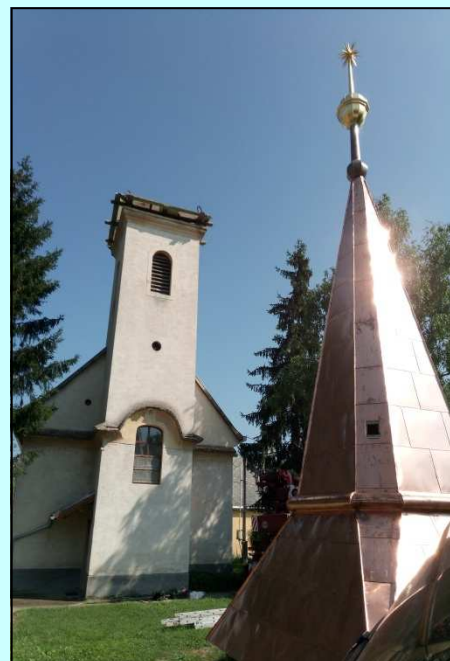

ELKÉSZÜLT A TEMPLOMTORONY

Istennek hála, hogy állami támogatásból megvalósíthattuk ezt a nagy munkát. Köszönetet mondunk Ócsai Sándor toronyépítő mesternek és munkatársainak. A munka ugyan nem ért véget, hiszen folytatódik a templom tető cse-

réjével, amit még ebben az évben meg kell valósítanunk. hisszük, hogy ez is meglesz Isten segítségével és áldásával!

Sugárné Damó Márta lelkész.

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ászár: a keresztség sákramentumában részesült Zséfár Bianka; Pirik Noel Imre

Bokod: Halottunk: Gusztafik Jánosné

Dad: Házasságukra Isten áldását kérte Fajt Zoltán és Cseh Nóra

Halottunk: Nagy Béla

a keresztség sákramentumában részesült Rokosz Ildikó Zselyke; Kun Ákos;

Cseh Dóra, Vakán László Olivér

Kisbér: a keresztség sákramentumában részesült Szileszki Bella

Halottunk: Dr. Madarászné Écsi Margit

Kömlöd: halottaink Bóka Lászlóné; Bagi Lászlóné; Baracska Lajos

Nagyigmánd: halottaink Németh Gyuláné, Padócz Ferenc László,

Horst Alfred Lischkar, Horváth Lajos, Gáspár Géza, Vörös Istvánné

A keresztség sákramentumában részesült Gottlie Sára

Házasságot kötött Tarr Gergő és Sebestyén Anikó

SÉTA JÉZUSSAL

„Jöjjetek Énhozzám...”

Talán mindannyian tudnánk folytatni a jól ismert igét: „... mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Máté 11,28) És nem csak folytatni tudjuk a bibliai verset, hanem meg is tesszük: fáradtan, kimerülten, kétségbeesetten, amikor már nincs mit tenni, mintegy utolsó reménységként meggyünk Krisztushoz. De miért utoljára? Miért nem Nála, Vele kezdjük az utunkat? Kevesebb lenne a harc és több a győzelem. Kevesebb az aggodalom és több a békesség. Ennek a helyes sorrendnek a megtalálásában, illetve az ebben való megerősödésben szeretne segítséget nyújtani a dad református templomkertben kialakított imaséta.

Távol az utca zajától, a mindennapok

rohanásától egy kis megállásra, csendre, mélybenézése hívnak a különböző állomások.

Szeretettel hív és vár egész szeptemberben minden megújulni vágyót, októ-

bertől pedig a megújulással kapcsolatos (reformáció) tartalommal a templomkert, és annak Gazdája: Krisztus.

Kovácsné Gombos Tímea - Dad

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz!

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császárs, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlöd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vertheskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlöd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarujsag@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XXIII. évfolyam 10. szám

2019. október

ÖKUMENIKUS FALUNAP BOKODON

Bokodon a Művelődési Ház udvarán rendezték meg 2019. szeptember 14-én, felekezetre való tekintet nélkül, a keresztyén családi napot.

Az elmúlt évben a helyi evangélikus gyülekezet volt a fő szervező, most a református egyházközség vállalta az ünnepség bonyolítását. A színpadon a református lelkészcsalád; Kovácsné Gombos Tímea lelkész: ének, Kovács Tamás lelkész: gitár, Kovács Rebeka tanuló: hegedű, Kovács Dóra tanuló: fuvola, és Kovács Gergő tanuló: dob Hozzájuk csatlakozott énekkel és dobbal Ambrózy Tamás rk. lelkész.

Az alkalom az „Uram Tehozzád futok” kezdetű énekkel kezdődött, majd Kovács Tamás református lelkész üdvözölte a megjelenteket és ismertette az ünnepség lefolyását.

Zenekarral kísért énektanulás a közönséggel együtt megalapozta a jó hangulatot, amely az egész rendezvényt jellemezte. Ezt zenés áhitat követte, melyet Kovácsné Gombos Tímea lelkészszóny vezetett igei gondolatokkal, imádsággal.

Az áhitat után Sztanó Péter az „Evangéliumot Minden Otthonba” alapítvány vezetője tartott előadást „A közösség megtartó ereje” címmel.

Az Evangéliumot Minden Otthonba Alapítvány felekezeti, keresztyén missziós munkát végez. Támogatja a meglévő, helyi gyülekezetekben a biblikus lelki munkát – különös tekintettel az egyházaktól távol élők körére. Ingyenes kiadványainkkal, rendezvényeinkkel mindenkinek segíteni szeretnénk a Biblia megismerésében, az Istenel való kapcsolatban, a lelki életben. Önkéntes munkatársaik az ország különböző területein és gyülekezeteiben

énekel és munkálkodnak.

Bokodon is végigjárták a település házait, bekopogtak, és ha lehetett elbeszélgettek a háziakkal, ahol nem voltak otthon, ott elhelyezték a közösségi életre buzdító kiadványait. Az alapítvány 27 éve működik. Felgyorsult világunkban a személyek elidegenednek egymástól, egyes családok szétesnek, a templomba járást hobbinak tartják. Pedig örök igazság: nem jó az embernek egyedül lenni! A közösség, amelynek központja Jézus, aki igazi értelmet ad, feltölt, biztat és eligazít az élet minden napjain!

Bizonyágtétel következett, ahol Sztanó Péterné az Alapítvány tagja mondta el gondolatait, megtéréséről, és életének fontos mozzanatairól.

Kedves színfoltja volt az alkalomnak, amikor Vincze Sándorné Rózsika nyug-

díjas testvérünk verset mondott, amelynek címe: Isten szeret. (Utólag négy-szemközt, szabadkozva közölte velem, hogy „el kellett mondania, úgy érezte, hogy ez idevaló, örök igazság”). Nagy tapsot kapott.

Ambrózy Tamás római katolikus lelkész imát mondott.

A hallgatóság ezután kis csoportokban dolgozta fel az elhangzottakat. A jelenlévők kicserélték tapasztalataikat és megerősödtek abban, hogy a közösség érték, lelki megerősödést és biztatást ad. Az alkalom közös ebédrel zárult. Gyermek részére kézműves foglalkozás, ugráló vár, és több játék, egészítette ki a rendezvényt.

Köszönet a szervezőknek és a közösséget munkálkodóknak!

Szücs János

SZENT ISTVÁN NAP DADON

2019. augusztus 20-án ünnepi megemlékezést tartottak Dadon a katolikus templomban. Az alkalmon részt vettek a dadi református és katolikus egyházközség képviselői, valamint Erdélyből jött vendégek: az angyalosi Református Egyházközség tagjai. Az eseményt a Himnusz közös éneklésével kezdtük, majd a templom történetét hallgathattuk meg.

Ezután az általános iskolások Szent Istvánról szóló műsora következett, melyet Szabó Lilla tanuló éneke nyitott meg, (a 23.zsoltárból választott egy részletet), Csillag Regina is egy zsoltárt énekelt, majd Dienes Szilvia: Magyar vagyok című versét is hallgathattuk Flajsz Liliána előadásában. Ezt követte Rácz Roxána tanuló kíséretes hegedűjátéka. Igei és énekes szolgálatot Kovácsné Gombos Tímea református lelkészasszony vezetett. Az énekeket férje: Kovács Tamás lelkész kísérte gitáron.

„Az ünnep egy megálló”- kezdte. ”Megálló egy egyén egy közösség egy nemzet számára. Minősített idő, amely Isten számára fontos, hogy elrendeltessen. Már az Ószövetségben is találunk arra számos utalást, hogy mindannyiunknak szüksége van ünnepekre, arra, hogy megálljunk. Hiszen ez minősített idő, a számadás ideje. Annak az ideje, amikor Isten kérdez tőlünk. Kérdezi ma: ki vagy te? Miért vagy te? Hova és kihez tartozol? Honnan jössz és hová mész? Utadon kikkel mész? Ezeket átgondolva augusztus 20-a lehetőséget teremt számunkra a változásra is. A mai nap megerősíthet bennünket, hogy igen, tudom, ki vagyok, keresztyén vagyok, Krisztusé vagyok, krisztusi ember: aki Krisztusból él, Krisztusból táplálkozik, Krisztusnak él és Krisztusért él. Augusztus 20-a üzeni nekünk azt is, hogy magyar vagyok. Magyar a világ és az egyén számára. Magyaroknak lenni hit, hit a magyarság hivatásában, hit abban, hogy az Isten akar velünk valamit és a magyarság képes megvalósítani ezt az isteni feladatot. Magyaroknak lenni szeretet, együttérzés. Átfogása, átélése mindannak, ami magyar: - a magyar Földnek, magyar történelemnek -, és cselekvés, levonni a konzekvenciáját ennek a hitnek, szeretetnek - ahogy a Fénysugár Kórus második, „Világítás”

című CD- jén is hallhattuk- és tenni kényelem, önérdek ellenére is amit erkölcs, amit lelkiismeret, amit Isten megkíván.

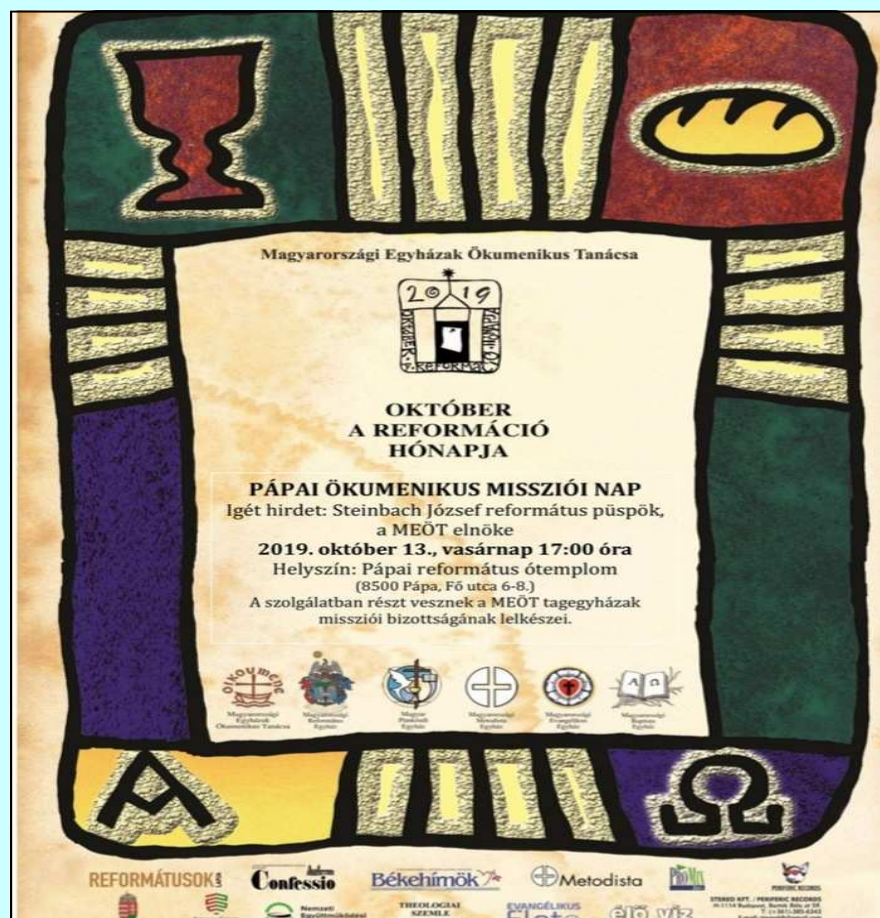
Adja Isten, hogy a mai napon a kérdéseinkre választ kapjunk” – fejezte be a tiszteletes asszony ezt a gondolatmenetet. Ebben az ezt követő énekek is segítettek, amiket együtt egy közösségként énekelünk, mert együtt lenni öröm, együtt lenni jó Istennel és egymással.

Első énekünk: „A Te nevedben mi együtt vagyunk” kezdetű ének volt, amely erősített bennünket, hogy nem csak együtt, hanem egyek vagyunk Krisztusban valamennyien mi keresztyének. „Egy ünnep akkor tölti be küldetését, ha nem csak visszafelé, hanem előre felé is tekintünk”- folytatta a tiszteletes asszony. „Nem csak a múlt emlékezzünk az ünnep alkalmával, hanem a jövőbe is nézünk! És a kapocs múlt és jövő között valamint múlt és jelen között a HÁLA. Hála az, amikor megnyílik a szemed és felfeleded, hogy a múlt, a történelem eseménye nem a sors játéka, nem hatalmak döntése, nem szerencse, nem véletlen,

hanem az Isteni akarat bevetése. Amikor felnyílik a szemünk arra, hogy amink van, az nem természetes, az nem juss, hanem KEGYELEM. Amit átéltem, erősebbé tett és belőle megértetem ezt a hálát, az kegyelem. Amikor megérttem, hogy ami bennem előre mutató nyomot hagyott nem érdem, nem képesség, hanem mind- mind kegyelem. Ha meglátod, hogy a múltad bármilyen is volt, gyökérként megtart és gyümölcsstermésre készítet közösséget, nemzetet, az kegyelem. És ha egyszer már láttad ezt a kegyelmet, nem tudsz úgy tovább menni, hogy a szíved meg ne telne hálával. Megérted és megérszed, hogy bár nem érdeled, mégis kapod. Boldog az az ember, aki a kegyelem keresztyénjén át tudja látni egyéni és közösségi, nemzeti életútját. További énekekben kértük együtt ezt a hálát, látásmódot.

Nagyon hálásak voltunk a lelkészasszonynak azért, hogy ezt az ünnepet egy ilyen számunkra új nézőpontból mutatta be.

Soli Deo Gloria!
Petrovszkiné Utry Anna Teodóra - Dad

ÉN ÚGY SZERETEK ÉLNI

**Én úgy szeretek élni!
Te melyik úton jársz?
(igaz történet)**

A földi életemben volt egy boldog férfi, aki dicsekedett, hogy ő mennyire boldog és úgy szeret élni, mindene megvan. Két ház, két gyermek, és sok pénz. Azt mondta nekem, hogy milyen öröm így élni. Ő annyira szeret élni itt a földön. Majd kiugrott a bőréből, elmondani se tudom jobban. Csak hallgattam és figyeltem rá. Soha életemben még nem találkoztam, aki ilyen nagy boldogságba volt elégedett. Hihetetlen volt számomra.

Épp utaztunk, és ahogy vezette az autót, a két szeme ragyogott, és csak beszélt hozzám, hogy „Így kell élni! Gazdagságba, sok pénzhez.” Mindene a pénz volt. Futott, rohant, tette a dolgát és felhalmozta a sok pénzt. Büszke volt. Hogy ő mindent megtehet, mert a pénz az vastagon volt a zsebében. De ahogy folytatta, a nagy örömebe elsomorodott, mert hiába a sok pénz, öröm, boldogság. A halál közbeszól, jön értünk és vége itt a földi életnek.

„Miért kell meghalni?” Hiszen ő neki minden tökéletes és folytatta. Támadt egy ötlete. „Tudod, milyen jó volna az életet meghosszabbítani? Csak úgy, mint a személyi igazolványt. 10 év és ha lejár, újból másikat kérni, és megy minden tovább, de jó volna így élni és örökké. Meghalni soha.”

„Igazam van?” - mondja nekem. Kérni tőlem és én hozzá szóltam. Igen a földi élet múlandó, de Jézus Krisztus által örök életünk van, csak hinni kell Istenben és imádkozni. Erre ő felkacagott. „Oh te szegény vagy. Te hiszel Őbenne?” Csak gúnylódozt és szidalmazta az Istent. Neki nincs szüksége Istenre. „A pénz az az első, itt így kell élni és boldog lenni. Egy élet van.” De én csak mondtam és Igen, hiszek, mert csak Ő tud segíteni rajtam. „Igen látom - mondja kakagva - olyan szegény vagy, nézz csak magadra. Hol van Isten, aki segít?” Szívem fáj, mert én nagyon szeretem az Atyát és Jézust, aki értem szenvedett és meghalt. De Őbenne örök életem van. Nevettem rajtam, de én az ÚRban hiszek. Inkább leszek szegény a földön, de van Mennyei Atyám. És Jézus által eljutok hozzá. Mondtam neki, legyen szép boldog napja. És elköszönt.

Gondolkoztam. Hogy lehet Isten nélkül

élni? Jaj de szegény és árva. Jaj de jó, hogy ismerem az Atyát és Jézus tanítását. Lehet a földi életem nyomorult, de hiszem az örök életet és én is ragyogok Őbenne. Teltek a napok és meghallottam a szörnyű hírt.

Meghalt az a férfi, akivel utaztam. Őh Istenem, de még fiatal és eszembe jutott a kettőnk beszélgetése, és imádkoztam érte. Jaj Istenem, aki nem félt Őt, mi lesz velem, félelem járta át testem, lelkem. Hogy lehet így menni az Atyához hogy nem ismered és Jézussal sem törődve. Őh Uram, irgalmazz neki, de tudom az Atya igazságos, és jó. De a bűnöst nem hagyhatja büntetlenül. A Fiát azért küldte, hogy Ő általa örök életünk legyen.

Még meghálálni se tudjuk igazán, pedig Ő az aki közbenjár értünk az Atyánál. Könnyes szemem és sóhajlás, ez volt énrajtam. Sajnáltam nagyon, és milyen érdekes, a személyi igazolvány kész lett a földi élethez, meghosszabbodott, de

már nem volt szükség rá, mert eltávozott a földi életből. Mit ér a pénz, a vagyon, ma boldog vagy a földi testben, de nem tudod mikor kérik ki lelkedet. A lelked kiszáll a testből. És az ember a testtel foglalkozik, amit lát abban hisz. A gonosz becsapja, mert van kit, de ha Jézusra figyelsz és hittel élsz, igazán megtudod majd, hogy megéri kitartsál, mert amit Ő ad tenéked az örök élet. Annál fontosabb nincs. Hígyj és hittel úgy leszel erős. Ha a gonosz földre csap, állj fel és nézz a keresztre fel, Jézusra, bánd meg bűnöd, könyörögj. Jézus szeret és vigyáz rád, mert megtudod a sorsod és nem mindegy, hová jutsz, ha elköltözel a földről, mert itt csak vándorok vagyunk.

**Ne késs el, siess. Még tart az ingyen
Kegyelem!!! Ámen.**

Halász Krisztina Ibolya.

NYITOTT TEMPLOMOK

Élénk, igazi figyelem, és őszinte érdeklődés jellemezte azokat a látogatókat, akik betértek Bokodon a református templomba 2019. szeptember 7.-n a „BOKOD PIKNIK”

Megnyitották a római katolikus és az evangélikus egyházak hajlékait. Szélesre tartuk a református templom ajtaját is, ahol Szücs László presbiter és e sorok írója fogadta a betérő, érdeklődő vendégeket és ismertette a 223 éves református templom viharos történetét. A látogatók nagy része zömmel, a közelmúltban ideköltöző lakosokból és azok vendégeiből állt, de a környékről: Oroszlány, Mór, Pusztavám, Kispár, Dad, helységekből is érkeztek. (Délután 4 órától- 7-ig folytonos volt a jelenlét.) Kérdéseikre igyekeztünk válaszolni, remélve hogy az érdeklődés hosszú távon eredményes és gyümölcsöző lesz.

Ugyancsak sikeres volt a Komárom-Esztergom Megyei Önkormányzat által szervezett, a „Megyénk körül- megyünk körül” program keretében a Csolnok község lakóinak látogatása a református templomban szeptember 17.-én.

A megyei program elismerésre méltó

célja, hogy jobban megismerje egymást a megye és ezen belül a két település lakossága. Épüljenek, bővüljenek az emberi kapcsolatok. Most Csolnok jött Bokodra a tavasszal viszonyozza a látogatást Bokod delegációja.

A vendégek megtekintették a tájházat, a katolikus és evangélikus templomokat, majd a református templomba is betértek

A csolnokiak, Kolonics Péterné polgármester asszony vezetésével, élénk figyelemmel és megilletődve hallgatták, a jelenlévő Czunyiné dr. Bertalan Judit országyűlési képviselő asszony tájékoztatását az egyházközség történetéről. Szó esett a templom építésének körülményeiről, a belső elrendezéséről, a harangokról és a II. Világháborúban megsérült torony fokozatos újjáépítéséről. Vendégeink elismeréssel szólaltak a gyülekezet erőfeszítéseiről és a közeljövő terveiről.

A református templom nyitva tartása nagyobb rendezvények idején, célszerű és szükséges, hosszabb távon mindenképpen eredmény mutatkozik.

Szücs János

BÉKESSÉG TESTVÉREK!

Marton Krisztiánnak hívnak, és a Rédei Református Egyházközség hatodéves segédlelkésze vagyok. A Balatonról származom, ott nevelkedtem, majd az általános iskola után Dél-Somogyban, Kadarkúton tanultam tovább. Mindig is szakács szerettem volna lenni gyermekkoromban, így érettségi után ezt a szakmát kezdtem el kitanulni. Rendkívüli dolog a főzés, az ételekből való alkotás – ma is szívesen főzök, de már a szakma kitanulása közben volt egy olyan érzés bennem, hogy talán mást kellene csinálnom.

Jártam néha gyermekként templomba, a református hagyományokhoz híven le is konfirmáltam, de sokáig mégsem kerültem közel igazán Krisztushoz. A szakma kitanulása alatt azonban történt velem, illetve bennem valami, egyre közelebb kerültem az Úrhoz. Valahogy napról napra változtam, sokkal többet foglalkoztam Veled, és valahol, valamikor ezen az úton, megtértem. Nem tudom meghatározni az időt és a helyet pontosan, de nem is érzem szükségét. Elég az, hogy átadtam neki az életemet.

Ám ez egyre inkább felerősített bennem egy érzést – hogy máshol van rám szükség. Érettségi után is megfogalmazódott bennem a lelkészség gondolata, de a rendőri és katonai ábrándokkal együtt elvettem. Ám később újra előtört bennem az érzés, hogy így kellene szolgálnom Istenet. Egészen az utolsó pillanatig küzdöttem a kérdéssel. Bekerültem egy szakmai versenybe, ahol bekerültem az országos döntőbe. Nem értettem, miért vitt oda Isten, hiszen vívódtam, így arra kértem Őt imádságban, hogy mutasson végre nekem utat, adjon választ. Arra kértem, hogy ha szakácsnak akar látni, akkor legyek az első három helyezett között – ha pedig lelkészként kell szolgálnom, akkor ne engedjen fel a dobogóra. Talán furcsa ez a kérés, de hittem, hogy az egész helyzet nem véletlen. Néhány hibát elkövettem a főzés során, és így végül negyedik lettem. Pont negyedik – nem dobogós, de rögtön utána. Hittem, és hiszem ma is, hogy Isten volt az, aki végig biztatott és vezetett a Teológiáig. Így lettem lelkész.

H i s z e m , h o g y mindannyiunknak szánt valamilyen szolgálatot Isten. Engem lelkésznek

hívtak el, de örömmel szolgáltam volna Őt szakácsként is. Mindegyikünknek van olyan feladata és szolgálata az életben, amire elhivatott – akár szakácsként, akár bolti dolgozóként, akár igazgatóként, akár tanárként, bármiként. A

lényeg, hogy legyen hitünk észrevenni ezeket a feladatokat, és legyen bátorságunk tenni is ezekért. Isten adta ezeket. Az az Isten, aki mindennél nagyobb!

A HEGYEKBEN VOLTUNK

Szeptember 22-én gyülekeztünk egyházmegyei hittanos kirándulásra vett részt 17 fővel. A kirándulásnak az egyházmegyéből sok gyülekezet hittanosával, lelkészeivel és szülőjével együtt vágunk neki. Áldott élmény volt hittanos és felnőtt testvéreinkkel közösen rácsodálkozni Isten teremtésének szépségére. Gyönyörű tájakon túráztunk. A kirándulás során a Duna-kanyarban található Prédikálószelet és a Vadálló-köveket hódítottuk meg. Ez az ország második legnehezebb túraútvonal, így még hálásabbak vagyunk az Úrnak, hogy támaszunk és oltalmunk volt az út során. A prédikálószelet kilátóhoz kétféleképpen lehet feljutni: egy rövidebb, ám nehezebb úton, ahol fák gyökereiben és sziklákban kellett kapaszkodni. Illetve egy hosszabb, de kitaposott turistaúton. Felfele menet a nehezebb utat választottuk, ám csodaszép tájon keresztül haladtunk felfelé, ahol minden lépéssel

feljebb egyre gyönyörűbb lépés tárult a szemünk elé. Menet közben többször megálltunk pihenni, Igéjéből merítettünk erőt, és énekeltünk is. Természetesen elemózsiát is vittünk magunkkal, amit jó ízűen ettünk és ittunk meg a pihenők során. Lefelé jövet a másik útvonalat ismertük meg, ami szintén tartogatott természeti szépségeket számunkra. Példának okáért két mezőn is őszi kikerics festették lilára a tájat. A kirándulás végén a Pilismarót-Dömösi társegyházközség gyülekezete egy közös és finom ebédre hívott meg bennünket, ami nagyon jól esett a hosszú séta után. A gyermekek nagyon ügyesen és bátran járták végig a túrát, nagyon kitartóak voltak, és még egy-egy veszélyesebb szakasz sem tudta a kedvüket szegni. Fáradtan, de élményekkel és a finom ebéddel eltelve tértünk haza Réde-re.

Marton Krisztián, Réde

JÓT TENNI, JÓ!

vettük észre, hogy a 300 szórólap hamarabb elfogyott, mint terveztük, és hogy egy egész bevásárlókocsi telt meg tanszerekkel, ami negyven gyermek iskolakezdését könnyítette meg. Hálás vagyok Istennek, hogy egy vidám csapattal vehettem részt a szolgálatban és hogy mindannyian megtagasztalhattuk, hogy - jót tenni jó.

Kovács Rebeka, Dad

"MINDENRE VAN ERŐM A KRISZTUSBAN"

Sok gyermeket ismerek, akinek nehezen megy az iskolakezdés. Általában egy fiatalnak se megy könnyen, de vannak, akiknek nem csak az órákhoz, korán keléshez és házi feladatokhoz való vissza szokás miatt nehezebb, hanem a tanszerek beszerzése is okoz kisebb-nagyobb problémát. Nekik szeretnénk volna segíteni, ezért augusztus 17-én egy kis csapattal a Magyar Református Szeretetszolgálat küldötteiként egy tatai bevásárlóközpontba indultunk.

Iskolai kellékeket gyűjtöttünk, amit segítőkész vásárlók vettek, és hoztak egy kihelyezett gyűjtőpontba. A mi feladatunk az volt, hogy szórólapokat osztogassunk, amelyek az adományozással kapcsolatos információkat tartalmazták.

Eleinte nehezen barátkoztam a gondlattal, hogy számomra idegen emberektől kérjek ilyen formában segítséget. Féltem a negatív reakcióktól, az elutasítástól és általánosságban attól, hogy levegőnek néznek.

Hála Istennek, pozitívan csalódtam. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy csupa segítőkész ember ment aznap vásárolni, de összességében a vásárlók nagy része kész volt hozzájárulni a szolgálatunkhoz. Sokan voltak, akik eleinte értetlenül nézték, hogy mit is keresünk mi ott, de kis idő múlva készségesen hoztak egy-egy csomag füzetet, vagy színes ceruzát.

Jó volt látni az embereken a nyitottságot, a segítő szándékot. Közben mi is egyre jobban éreztük magunkat, felszabadultabban beszélgettünk az érdeklődő vásárlókkal.

Több mint két óra múlva meglepetten

Sokan kérdezték meg tőlem az elmúlt évek során, miért csinálod ezt a munkát? Persze ugyanúgy magamnak is felteszem a kérdést, csak nem keresek rá választ.

Most azonban mégiscsak elgondolkozom rajta, hiszen valamiféle vízvázalathoz jutottam el.

Amikor jobban belegondolok, tudom, hogy nem lehet, nem lehetett ez másként mint, hogy az Úristen elhívott és kiválasztott erre a feladatra. Hitvallással állítom, az Úrnak terve van velem. Persze nem egyedül kell elvégezni a feladatokat, hiszen segítőt is rendelt mellém, azonban tudom, hogy a számonkérés nekem szól. Elvégezted-e?

Sokan irigységgel néznek arra, amit elértünk, talán nem is értik mindezért sikerült nekünk, nekik meg miért nem? A kérdésben általában ott a válasz, mert nem tehetem másként! Ha ezt az irigyek is elfogadnák, akkor még talán be is állnának Jézus Krisztus seregébe.

Mit akarsz még? Mit is akarnék én magam? Csupán megvalósítani mindazt, amit az Úr nekem kijelölt.

Most megint újabb kihívások előtt állok. Isten megpróbált egy bizonyos területen, most meg úgy érzem és mondják mások is egyre többen, neked ezt tovább kell csinálnod.

Kérdés az csupán, hogy valóban ez Isten akarata? El kell, hogy dőljön és akkor persze minden másképp néz ki.

Tudom, Ő nemcsak a feladatot méri ki az emberre, hanem mellém áll és segít erőt ad.

Még ki lehetne térni a megmértetés elől, de mi értelme lenne? Ezt a kérdést is Isten elé kell vinni és bátran kérni, Uram legyen meg a Te akaratod! Ha így szemléljük a dolgokat akkor nem okoz csalódást semmi, hiszen az is Isten akarata!

Életemben semmi sem történik véletlenül, milyen sok a kérdés, és mennyire egyértelmű az egyetlen válasz. Isten akarta, hogy így legyen!

Megértve az üzenetet, kezelem így a reám mért dolgokat és akkor bízom benne, hogy nem csalatkozom semmi-ben.

Milyen szépen fogalmazza meg mindezt Pál apostol a Filippibeliekhez frott levelében!

„Nem mintha már elértem volna mind ezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.

Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

Fil. 3.12-14

„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

Fil. 4.13

Bogáth István